

ALPER ATALAN • Kısmet İşte

ALPER ATALAN 1972 yılında İstanbul'da doğdu. 1991 yılından başlayarak *Hıbrı*, *HBR Maymun*, *Joker*, *Şebek* gibi mizah dergilerinde yazılar yazdı. İlerleyen yıllarda birçok televizyon dizisinde senaristlik yaptı. İTÜ Jeodezi ve Fotogrametri Mühendisliği mezunu olan Atalan'ın; *Sanal Uyku* (Parantez Yayınları, 2002), *Mart* (İletişim Yayınları, 2013) ve *Çok Kısa Bişi Anlatıcım* (İletişim Yayınları, 2014) adında üç kitabı daha bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2208 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 363

ISBN-13: 978-975-05-1822-5

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Aybars Yanık

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Öğünç Ersöz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayfer D. Bayındırlı

BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER ATALAN

Kısmet İşte

ÇİZGİLER *Turgut Demir*

İçindekiler

<i>Batna Ciladır Çorba</i>	7
<i>Sahte Okey</i>	11
<i>Yarın Kıyamet Kopsa</i>	15
<i>Asansörün Aynası</i>	19
<i>Kaçamazsın</i>	23
<i>Katakulli Aşklar</i>	27
<i>Saat 10'dan Sonra</i>	31
<i>Turşu Kavanozu</i>	35
<i>Tufan'ın Muhasebesi</i>	39
<i>Yol Muhabbeti</i>	43
<i>Yazlık Sefası</i>	47
<i>Kumburgaz</i>	51
<i>Karanlıkta</i>	55
<i>Tesadüfen</i>	59
<i>Muhtar Çakmağı</i>	63

<i>Eşek Tıraşı</i>	67
<i>76' Model Reno</i>	71
<i>Hasır Sepet</i>	75
<i>Yol Arkadaşı</i>	79
<i>Seniâ'nın 'Düşleri</i>	83
<i>Sözleri Tıraş</i>	87
<i>Çakı</i>	91
<i>'Banka Hesabı</i>	95
<i>Anne ve Çocuk</i>	99
<i>Umur'un Umudu</i>	103
<i>'Buse ve Çekirge</i>	107
<i>Midyeye Sefası</i>	111
<i>Analık</i>	115
<i>Hayat Bana Güzel</i>	119
<i>Çilingir Sofrası</i>	123
<i>Hastane Yolu</i>	127
<i>İşteki İlk Gün</i>	131
<i>En Yakın İhanet</i>	135
<i>Van Kahvaltısı Sofrası</i>	139
<i>Nöbetçi Eczane</i>	143
<i>Kısmet İşte</i>	147

Batna Ciladır Çorba

Sezgin, işkembecideki sarımsakla karışık karanfil kokusunu kesik kesik içine çekti. Biraz bira köpüğü, biraz fıstık çürüğü tırmandı midesinden genzine. Dudakları büzüştü, duvardaki yasak levhasına şerh, canı sigara çekti. Tülay cep telefonundan bir şeylere baktı, Sezgin'le göz göze gelmeden, damardan çorbasına dokunmadan, kalın kesilmiş ekmek dilimine, sirkeye bulanmış rokasına da fikren uzak. Sezgin bıyıklarının battığı boş tuzlama tabağını önünden alan garso-

na “Zerde,” dedi sadece. Garson sallabaş, gecenin bir nısfında az konuşan müşteriye suskun temkin. Ayaklarını sürte sürte, tısır tısır mutfağa yollanırken Sezgin karşısında oturan Tülay’a kilometrelerce uzakmış gibi el salladı. “Konuşmıyacak mıyız kızım?” çıktı ağzından, son kalan işkembe tanesi bıyığından düşerken. Tülay başını çevirdi. Duvarda “Batna ciladır çorba” yazan tabelaya baktı, okuma yazma bilmezmiş gibi. “Tülay,” dedi Sezgin. “Âşığım diyorum lan, seviyorum diyorum. Bu dünyada teksin benim için diyorum. Daha ne diyim kızım. Olmaz bu şekil... Bi konuş bak, konuşmadan olmaz öyle ayrılık mayrılık kızım!” diye ekledi. Ekle-dikleri tabeladaki namenin devamına kafiyesiz. Tülay umarsız, kafasında “Ahmet Rasim kimdi ki?” sorusu. Sezgin, Tülay’ın elini tuttu. Tülay’ın eli ruhsuz, bırakıp cep telefonuna uzanacak kadar duyarsız. Sezgin tam “S.ktirtme lan belanı,” diye bağırarakken araya zerde girdi. Garsonun “Başka bi arzunuz var mıydı?” ritüeline sessiz gerginlik. Süzdüğü kadarına sallabaş, derhal ortamdan uzarken Tülay dudak içini kemirerek gelen mesaja gülümsedi. Heyecanı tutuk, yüzündeki neşeyi saklayamadan yanıt yazarken Sezgin’in içindeki dalga kıyasına köpük köpük öfke. Gözlerinin kırmızısı kirpiğine dolanmış öç. “Aykut mu lan o?” diye sordu. “O g.tverenden mi geldi yine mesaj? Tülay! Sana soruyorum!”

* * *

Arka masada, yan yana. Tolga ve ismini bilmediği bir amca. Amcanın valizi eski. Nuh nebiden de eski. Tolga’nın dekor diye sete taşıdığı retro’lardan. Amca da eski. Kulakları avucu kadar, burnundaki kıllar fildişi, gözleri metal ferî. Uzun gecenin kuyruğuna, bar bar gezmenin, sokak sokak demlenmenin terkisine âdetmiş gibi; sözde arabaya yolunu bulduracak kadar ayılmak, sözde kapının anahtarını yuvasına uyduracak kadar kafayı düzlemek için işkembeci son-

dan bir önceki durak. Tolga “Kalksam,” dedi içinden, “Amcanın karşısına otursam. Demin karşımızda oturanlar lap diye kalkınca şey gibi olduk sanki biraz böyle...” Sonra etrafına bakındı, arkada tartışan çifte, bir yanda gülüşen kalabalık masaya, alesta bekleyen garsona, bir de amcaya. Vazgeçti. Amcada kaldı en son. Bakacağını biliyormuşçasına amca “Yolum uzun,” dedi. Tolga kendine menkul, sorgusuz sual. “Bana mı söylediniz, pardon?” diye yanıtladı. Üstüne alınmak istemeden dilim kokoreçini ekmek arasına daldırmadan. “Yolum uzun,” diye tekrarladı yaşlı amca. “Bu akşam Sinop’tan geldim. Sabahına Kütahya’ya geçicem. Ordanda Elazığ’a...” “İyi,” dedi sadece Tolga. Kafası sis binmiş gece kadar soğuk, karanlık. Sağ kulağı çınladı. Sorması lazımmış gibi tam “Neden?” diye yaşlı amcaya dönecekken “Can alıyorum,” dedi yaşlı amca. “İşim bu. Ödünç bedenden can topluyorum.”

* * *

Gülüşülen masada Ahmet Rasim’in “Çorbaname”si üzerine kemiksiz dilin, kırık kellesine yancı Osmanlıca’dan ge-yikler. “Hasılı haşış, nedir abi yaa? Gülmeyin lan adam geçmişin en sağlam şairi filan yani. Yalnız harbiden haşış maşış nedir ya, haşhaş muhabbeti olmasın lan,” diye gevretti Kutluğ kahkahasını. Kellenin yanağı koparıldı önce, serbest çağrışımla haşhaş oldu bahşış. Damak ayrıldı, bahşışten garsonun ince rujan ayakkabılarına gülüşüldü. Çağla, çene kemiğini sıyrırken Kutluğ’a dirsek atıp garsondan muhabbeti “Bu gece kimde kalıyoruz? Kimler Tunçlara geçiyor şimdi?”ye çevirdi. Kellenin dişini ağzına sokup kendi dişiymiş gibi maymunluğa sardırان Uygur “Taksiye beş kişi sığarız hacı, alırlar”dan tekrar Ahmet Rasim’e dönüldü, soğuk gecenin kapı arasından pus sızan renksizliğinde. Çağla ağzına dilin kökünden bir kıkırdak atıp “Bu adam yaş otuz beş

şirini yazan adam diil miydi ya?” diye sordu. Sorusunu geçirdi, ağzından en son çıkan “Yolun yarısı” dizesiyle. Tekrar gülüşmeye başladılar. En nazif cehaletle.

* ✨ *

Tolga hesabı istemek için arkasını döndü. Bir gölgenin süzülüğünü hissetti o an omzundan. İrkilerek sağına baktı. Yaşlı amca yoktu. Eski valize baktı. O duruyordu. Yan masada, Çağla nefesini yutup tekrar geçirdi. Masadakileri güldürmek için. Hava yutup tekrar geçirdi. O sırada Sezgin ayağa kalktı. Pantolonunun arkasına sığırdığı tabancayı çekip Tülay’a doğrulttu. Şüphe duymadan tetiğe asıldı. İşkembecinin içi cinnetle çınlarken Sezgin silahtaki mermilerin kalanını önce Tolga’ya sonra Çağla’ya boşalttı.

Tetik son düştüğünde, eski valiz de Tolga’yla birlikte yere düştü.